

COMEDY

SEKS OP DE WERKPLEK

Verbouwde borsten, hartverscheurende lust en wrang moedergeluk: in **Toren C** fileren Maïke Meijer en Margôt Ros de moderne vrouw.

TEKST MINOU OP DEN VELDE FOTOGRAFIE CLEMENS RIKKEN

Cup C

Ruim tachtig vrouwelijke personages bevolken de komende weken Toren C, een kantorencomplex waar voor en achter de schermen van de werkvloer wordt geworsteld met professionele ambities, de bitterzoete realiteit van het moderne moederschap en nauwelijks beheersbare seksuele frustraties. De rollen worden bijna allemaal vertolkt door actrices/theatermakers Margôt Ros (42) en Maïke Meijer (41), die de comedyserie ook hebben bedacht en geschreven. Elke aflevering bestaat uit pakweg vijftien korte op zichzelf staande sketches, waarin de rode draad evenwel onmiskenbaar is: seks!

'Seks, pijn en macht zijn de motoren van deze serie,' zegt Maïke Meijer. 'Van het willen hebben van mannen en het ongenoegen over hoe het thuis gaat, tot borsten die je vergroot of verkleint, waar aangezetten moet worden of waar melk uitkomt. De VPRO waarschuwde ons na het zien van de pilot dat er niet teveel seks in het programma moest zitten, ze waren bang dat het plat zou worden. Waarop ik zei: er komt alleen maar méér seks in.' Regisseur Albert Jan van Rees (34): 'Het grappige is: laatst kreeg ik via de producent een mailtje dat er volgens de VPRO juist niet te weinig seks in moest zitten. We staan tenslotte na *De Lama's* geprogrammeerd. Dat is ook de humor van de serie. Dat je denkt: nu mogen vrouwen eindelijk comedy maken en dan gaat het nóg meer over seks dan bij mannen.' Meijer: 'En Roek Lips (netcoördinator Nederland 3, red.)

vond juist de meest absurde, shockerende sketches het grappigst.'

■■■

AMSTERDAM ZUID-OOST, 3 juni. Het kantoorgebouw waar *Toren C* wordt opgenomen heeft zo'n perfect jaren 80 interieur dat het bijna niet echt lijkt. De met roze driehoeken ingelegde vloer, de okergeel getegelde muren en de steriele tl-buizen in de kantine: het is mooi van lelijkheid. Deze ochtend staat de scène 'Lekkende borsten' op het programma. Margôt Ros speelt vandaag de muizige Els, die pas bevallen is van haar vijfde kind. De art directors hebben haar reusachtige BH volgepropt met watten en via een slangetje verbonden met een injectiespuit vol water. De sketch speelt zich af in de lift waar de middelbare Els collega Barry treft, die in het script beschreven staat als 'snelle jongen'. Maïke Meijer speelt 'überbitch' Karin. Els en Barry staan alleen in de lift.

BARRY

(kijkt naar haar enorme borsten)

'Is dat nou allemaal melk, wat daar in zit? En colostrum natuurlijk, voormelk.'

ELS

(pruttelt opgelaten)

'Ja, ik denk...'

BARRY

(enthousiast)

'Heb je daar nu een speciale bh voor, met van die kleppen, dat je hem zo aan kan leggen? En je tepels zijn groot zeg. Ik zou ze nou echt niet meer in mijn mond kunnen nemen, dat zou niet passen, als

ik zou proberen...' (hij brengt zijn mond richting tepel).

Ping! De lift gaat open en Karin staat buiten. Ze kijkt naar de borsten van Els en doet een huilende baby na. Er ontstaan natte plekken op het T-shirt van Els, die verschrikt haar handen voor haar borsten slaat. De liftdeuren sluiten zich.

Deze sketch is typisch *Toren C*, aldus Ros. 'We zijn uit op absurde, tenenkrommende situaties die heel gewoon lijken, die iedereen herkent, maar die nét te ver doorgaan. De pijn van mensen, daar moet ik vaak om lachen. Vooral het gezicht van iemand die iets overkomt, die verdriet heeft terwijl niemand het weet. Als ik zelf veel pijn heb, moet ik ook vaak het hardst lachen. Er is bij mij in het buitenland wel eens een operatie aan mijn voet verricht, zonder verdoving, en ik heb daarna echt hysterisch zitten lachen. Want het was gewoon te erg. Humor is in mijn leven vaak een overlevingsmechanisme geweest. Ik kon als kind ook in mijn fantasie wegduiken door urenlang te kijken naar comedyschows met Lucille Ball. Alles was goed als zij op tv kwam. In één periode van mijn leven — ik was heel erg ziek — was ik de humor kwijt. Fysiek uitgeschakeld worden, dat is een hel voor mij, dan breek ik gewoon doormidden. Dan kan ik niet meer relativeren.'

Hoe dat voelt, ervaart Ros helaas een paar dagen na het interview als ze tijdens een opname met twintig Chinese figuranten al dansend haar achillespees scheurt. Meijer: 'Toen Margôt viel reageerde ze heel typerend met: "ach jongens dat cheffen we even," grap op grap. Maar bij de EHBO heeft ze ontzettend gehuild.' Na een operatie is Ros al snel weer op de set te vinden, met haar been in loopgips. Maar de opnames vallen niet mee: 'Ik sta nu dagelijks tegen de pijn in te spelen.'

■■■
MEIJER KAMPT OP deze junidag met pijn van een andere orde: de hakken van haar karakter Karin kwellen haar. Toch speelt ze deze ongenaakbare zakenvrouw het liefst. 'Karin is het type Victoria Beckham, heel kittig en verbeten. Ik zie de humor in dat soort vrouwen, die zich staande proberen te houden terwijl de grond onder ze vandaan brokkelt.'

Dat gevoel wordt pijnlijk uitgebeeld in scène 719 (titel: 'Hoe zwaar wegen je borsten?') waarin Karin probeert het gewicht van haar borsten te schatten met behulp van een bak water. Fictie en werkelijkheid lopen bij de opnames door elkaar: de grap speelt zich af in dezelfde desolate roestvrijstalen keuken waar ook het diner voor de crew staat te pruttelen. Als het 'actie!' geklonken heeft zien we Karin voorover hangen in een

→ → →

ERNSTIGE ZAKEN

Die sneue kantoorhumor, waarom bestaat die eigenlijk? Victor Mastboom, die er een boek over schreef, legt uit.

Het kantoor vormt bij uitstek een ideaal decor voor humor. Het leven onder een systeemplafond zit namelijk vol vaste patronen: het loopje naar de koffieautomaat, het gehannes met beamers of het opruimen van een bureau na een ontslag. Worden die patronen doorbroken, dan ontstaat als vanzelf humor. Vraag iemand bijvoorbeeld de heer De Leeuw terug te bellen, het soort verzoek dat wel vaker op kantoor voorkomt. Eenmaal ingetoetst, blijkt het nummer op de bijgevoegde post-it van Artis te zijn. Tsja. Kantoorhumor is in de meeste gevallen een noodzakelijk kwaad. Werknemers gebruiken het om even te vergeten dat ze moeten genieten van automatenkoffie, de nukken van hun collega's en een overdaad aan tl-licht. Humor relativeert. Een tweede rol is de saamhorigheid op een afdeling. Humor ten koste van het manage-

ment of een andere gemeenschappelijke vijand. Het slachtoffer is uiteraard afwezig. Laf, maar het resultaat is te vergelijken met drie maanden teambuilden in de Ardennen. De derde rol is een handvat om uzelf te kunnen profileren. In een omgeving waar iedereen eelt heeft op de ellebogen en waar overwerken standaard is, kan humor net dat ene zetje geven om jezelf bij het management in de kijker te spelen. Combineer een feilloos gevoel voor verhoudingen met spitsvondigheid. Tijdens het sollicitatiegesprek bijvoorbeeld ('Waar zie jij jezelf over tien jaar?' 'In de spiegels van mijn BMW'). Mocht u op een dag tot de ontdekking komen dat al uw collega's ineens geen grappen meer maken, dan wordt er nog wel gelachen, maar alleen als u er niet bij bent. Gefeliciteerd. U bent opgeklommen tot leidinggevende.

KONING VAN DE KOFFIEAUTOMAAT — een succesvolle carrière dankzij humor. Pieter Jouke, Michiel Peereboom en Victor Mastboom. Uitg. Nieuw Amsterdam. ISBN 9789046804377

Maike Meijer en Margôt Ros

niet meteen dat het is bedoeld om te lachen, zoals bij *Draadstaal of Koefnoen*. En dit zijn geen actrices die je kent uit de humorescenen dus je moet als kijker gaan leren dat dit grappig is. Het gaat voorbij humor.'

Ros en Meijer zijn ook de coproducenten van *Toren*

C. Vier jaar geleden bedachten ze de serie, nadat een eerdere comedy — 'over twee actrices die niet meer aan de bak kwamen, gestoeld op ons eigen leven' — niet levensvatbaar bleek. Ros en Meijer werken al jaren als freelance actrices bij gezelschappen zoals De Paardenkathedraal en Carver (Meijer) en Orkater en Theater het Amsterdamse Bos (Ros). Maar hun televisiewerk bleef tot nog toe beperkt tot 'minirollen,' aldus Ros. 'Even langskomen voor twee zinnen, dat werk. Waar dat aan ligt? Mensen willen naar mooie mensen kijken en dat ben ik niet. Ik denk dat ik met humor ben begonnen als compensatie, zo van: als ik niet mooi ben, moet ik maar zorgen dat ik grappig ben.' En dan nu ineens een eigen serie. 'De eerste dagen dat we hier rondliepen zagen we al die pruiken en decorstukken — allemaal dingen die wij bedacht hebben!'

zegt Meijer. 'Alsof het de hele tijd Sinterklaas is.'

■ ■ ■ **WE ZIJN WEER THUIS:** op de set van *Toren C* gaat geen minuut voorbij zonder een seksgrap. Een lichtman verzucht half-serieus: 'Wanneer gaan we weer eens iets draaien dat niet over borsten gaat?' In een hoek ligt een enorme neppenis te wachten op zijn close-up. Een kleedster naait een plastic tepel op de hangborsten van karakter Suzy. In scène 114, 'Buik inhouden', is zij het rondborstig ideaal van haar kantoorgenoten dat heupwiegend door de gangen deint, tot ze zich onbespied waant en haar pruik afzet, haar omsnoerde buik ontspant en haar BH losmaakt. Uit het leven gegrepen, aldus Meijer: 'Soms heb ik na alle opnames echt kramp van de hele dag mijn buik inhouden, haha. Ongemerkt doe je dat toch als de camera loopt.'

Van Rees: 'Je hebt natuurlijk Kaandorp en Van Dongen-mensstruatiecabaret, over zielige vrouwen die geen man kunnen krijgen. Maike en Margôt durven zich te laten zien als vrouwen die ook seks willen. Ze willen niet dat het een clubje wordt van: zie ons eens gezellig vrouwenhumor maken.' Meijer: 'Ze zogenaamd bevrijden uit hun harnas. Daar hebben we maling aan.' ■

bak water, met opgestroopt trui-tje. Net als haar (voor de kijker onzichtbare) tepels het water raken komt collega Jeroen, op wie ze een oogje heeft, binnenlopen. Hij: 'Kan ik iets voor je doen? Zal ik...?' Zij, betrapt: 'Ik had het alleen héél warm.' Als zijn hulp ferm wordt afgeslagen druipt hij af.

■ ■ ■ **'TOREN C GAAT** over moderne vrouwen die heel veel op te houden hebben,' aldus Meijer. Je moet een topmoeder zijn, je moet waanzinnig scoren op je werk, er geweldig uitzien, desnoods door je te verbouwen. Maar dat is schijn. Want daarachter zit dat je ééns per maand verschrikkelijk ongesteld bent, dat er iemand overlijdt in je omgeving, dat je hopeloos verliefd bent maar je durft dat

niet te zeggen, je bent met de verkeerde man getrouwd, je eierstokken zijn verkleefd — dat zijn de zaken die broeien in de wc-ruimtes en keukentjes van al die bedrijven. Zo'n scène met een vrouw die ineens denkt: shit, ik heb stoppels op mijn benen, op zoek gaat naar een mesje en haar panty omlaag doet om zich vervolgens stiekem even te gaan droogscheren; dat is voor 80 procent van de vrouwen herkenbaar. Normale situaties die ontspreken, daar gaan onze favoriete series, *Green Wing* en *The office*, ook over. Toen ik *The office* voor het eerst zag kwam ik nog net niet klaar, zó geweldig. En hoe vaak moet je nou hardop lachen bij *The office*? Bijna nooit.'

Regisseur Albert Jan van Rees (34): 'Dat is meteen ook het moeilijke bij *Toren C*: je ziet

KANTOORVERMAAK!

Vijf klassieke scènes met fijne kantoorkomor op kantoor, om door te sturen aan collega's

1. NIETMACHINE (*THE OFFICE*)

David Brent geeft uitzendkracht Ricky op geheel eigen wijze ('Humor is onbetaalbaar') een rondleiding op de afdeling en stuit op een plagerijtje van Tim, die de nietmachine van kantoornerd Gareth in de drilpudding heeft gezet. Gareth: 'Dit is al de derde keer. Ik heb 'm ooit verteld dat ik niet van pudding houd.' David: 'Je weet dat hij je pakt op je zwakheden.'

2. STIFTEN (*DEBITEUREN / CREDITEUREN*)

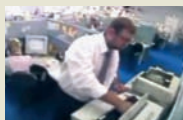
Jos leert Edgar een nieuw, onbegrijpelijk, kaartspel genaamd stiften: 'Kijk, je speelt de aas terug op de boer, dat is een beginstift. Dan leg je die boer bij de vier en heb je een jack-in-the-box en dán doe je je elleboog op tafel: STIFT!' Vervolgens komt Storm binnen: 'Zo heren, aan het stiften?'

3. KOPIEERAPPARAAT (*AMERICA'S FUNNIEST HOME VIDEOS*)

Een (echt?) filmpje van de bewakingscamera: een dikke man doet, als er niemand in de buurt is, zijn broek naar beneden en klimt op het kopieerapparaat om zijn

achterwerk te kopiëren. Maar, u voelt hem aankomen, de arme ziel zakt door het glas heen. YouTube-klassieker.

4. SLECHTE DAG

Je probeert de printer te repareren en krijgt allemaal inkt over je heen. Die vervelende collega blijft maar propjes gooien, de computer werkt niet naar behoren. Wat doe je dan? Je afreageren natuurlijk, en dat gebeurt in dit compilatiefilmpje vooral op de niet-werkende apparatuur en op een enkele collega. Vergeleken bij deze gevallen valt het op uw kantoor reuze mee. Onder passende begeleiding van Daniel Powters hit 'Bad day'.

5. RAADSPELLETJE (*THE CATHERINE TATE SHOW*)

'Ik had mijn salsacursus gisteravond. Ik kan de muziek maar niet uit mijn hoofd krijgen.' 'Sorry, vind je het goed als ik dit even afmaak?' 'Raad eens hoe oud mijn salsaleraar mij schatte?' 'Sorry, ik heb echt geen tijd.' 'Raad nou maar!' 'Ik heb geen idee.' 'Dat is nou net het leuke van een raadspelletje!' Catherine Tate zet een zeer herkenbaar kantoortype neer: de praatzieke collega. [JH]